

Ptica

»Spet nov oglas!« se je zaslišalo iz sosednje sobe. Elon se je zdrznil in potihoma zamomljal sam pri sebi: »Kaj neki so se spomnili tokrat?« Eloise je vzhicena pritekla skozi vrata: »Si videl? To smo vsi čakali. Tako sem vznemirjena! Vsi smo! Celó plesala bi od veselja, si moraš misliti?« On se je namrščil in godrnjaje rekel: »Najprej mi pojasni, kdo so to Vsi?« »Kaj si rekel, dragi?« »Nič nisem rekel, vprašal sem kdo ste to: vsi?« »Ah, ne bodi no trapast,« se je nasmehnila. »Tako zastarel si, dragi, moralo bi te zanimati bolj. Pa te imam vseeno rada,« mu je stisnila poljub na čelo. »Hitim zdaj. Komaj čakam, da se dobim s Hijacinto. Morava se pogovoriti o strategiji. Vse ti bom povedala, veš, da bom!« in že je vsa nadišavljena izginila vzdolž hodnika.

Elona vse te novotarije niso zanimale. Veliko raje je sedel ob oknu in zrl čez prostrano nebo, da bi ugledal ptico. Kdaj je že nazadnje mislil, da jo je morda videl? Ni se več spomnil. Spomnil pa se je sence, ki je letela mimo okna. Odprl je svoj plastion, ki je že besno piskal. Sporočal je, da je čas za zajtrk in Elon je naveličeno sedel na stol. Še pred koncem zajtrka mu je plastion sporočal, da ga čaka prevoz na družbeno obveznost. Obleka ga je čakala tam kot ponavadi. V plastion je vtipkal niz ukazov in tudi sam zdrznil po dolgem hodniku, kjer je še vedno dišalo po Eloise. Popoldne bo gotovo izvedel vse o novem oglasu: ko se njegova žena odloči, da bo nekaj povedala, se bo to zagotovo zgodilo.

Hijacinta je bila točna kot vedno. Njen plastion je miroval, Eloise bi morala biti že davno tu. Komaj je čakala, da izpove vse najnovejše o svojem oglasu vsakomur, ki jo je le želel poslušati. »Hej, Eloise, tukaj sem,« je pomahala, z do potankosti nadzorovanim nasmeškom. »Oprosti, ker zamujam, nekaj je narobe z domačim hodnikom, ni me spustil naprej. In še plastionu se je zmešalo. Sploh se ga ne da ugasnit, pa nisem kriva, da zamujam. Nekaj bo treba narediti s tem hodnikom,« je zasopla Eloise in sedla nasproti elegantne gospe. Ta jo je pogledala izpod klobuka: »Hočeš, da ti povem?« »Seveda, saj sva se zato srečali, mar ne?« je vrnila nasmeh in se skušala držati čim bolj naravno, z glavo ravno prav nagnjeno postrani.

Nekaj drobnih trenutkov sta potrebovali, da sta se premerili z očmi in Eloise se je trudla, da bi bil vsak njen gib tak, kot je bilo načrtovano za tovrstno srečanje. Hijacinta je proučevala družabničine gibe in hkrati uspela dvigniti brado ravno prav visoko, da bi, iz pozicije gledalke, odseval njen najboljši profil. »Si odprla oglas?« »Kako da ne? Takoj, ko si mi rekla. Zdaj sem že na 17. stopnji in tako noro se zabavam. Komaj sem še pravi čas jedla. Prav si imela, oglas je res fenomenalen.« »Sama sem že na stopnji 49, boš videla, ko prideš do tja, navdušena boš. Še dobro, da imamo plastione, sicer bi se težko osredotočala na kaj drugega. A ta oglas je tako pomemben. Resno ti povem, vsem je treba povedati zanj.« »Elon komaj čaka, da mu vse povem. Samo da opravi družbeno obveznost, pa bom sporočila še vsem ostalim. Ti si to najbrž že storila?« »Seveda sem, preko 20. stopnje ne prideš brez tega. Zdaj pa grem, saj slišiš, da piska. Jutri ob istem času?« »Seveda.« Razšli sta se na hodniku, za obema pa je odmeval zvok plastionov, ki sta opozarjala na dnevne obveznosti.

Elon je stopil na balkon, premaknil ročico in se vrnil v pritličje. Odprl je 7. loputo v drugi vrsti in pritisnil na gumb. Potem je odprl 134. loputo v 319. vrsti, ter tudi tam pritisnil na gumb. Loputo je skrbno zaprl nazaj in se za hip zamislil. Plastion je pričel opozarjati, da se bo hodnik zaprl. "Saj vem, prekletó!" Zgrabil je napravo in vihraje zapustil prostor. Ves čas je sam pri sebi brundal in venomer je poskrbel, da ga ni nihče razumel o čem si brunda. Smuknil je naravnost v hodnik in ta ga je izpljunil na cilju, ki ga je bil vnesel v plastion. Na primerni razdalji ga je pričakal poročnik in Elon je s protokolom šifer in gesel glasno zagotovil, da je pritisnil na oba gumba v skladu z navodili, ki so žareli iz plastiona. Poročnik je zagotovil, da bodo navodila za prihodnjo družbeno obveznost posredovana s plastionom in Elon si je oddahnil.

Zadnjih nekaj dni se je večkrat zalotil ob misli, da bo morda novi oglas kaj spremenil. Tako ni mogel mirno živeti. »Ko bi vsaj videl ptico,« si je zabundal v tolažbo. »Zdaj, zdaj bo vstopila Eloise, tako sveža in lepa. Spominja me na ptice,« se mu je splazilo v misli. In že se je na hodniku pričela izrisovati njena podoba. »Pozdravljen, dragi.« Odložila je plastion in sedla k večerji. »Jaz sem se ravnokar priklopil, pa presneta reč pa še vedno piska!« »Ne razburjaj se, saj veš, da potem neha. Komaj čakam najin skupni čas, da ti povem o oglasu. Zdaj pa bi samo v miru vzela tole večerjo, da utišam še svojega. Se pogovoriva po tem.« Legla je v naslon in si pokrila oči. Elon se je medtem že ugasnil in glava mu je počivala na naslonu. Oba plastiona sta utihnila.

Ko se je Eloise zbudila je njen ljubi mož že sedel ob oknu. Sedla je k njemu in mu položila noge v naročje: »Si videl kakšno?« »Ko bi jo le... Saj se sploh ne spomnim, kdaj sem jo nazadnje. Pa tako si želim.« »Jaz nisem videla še nobene.« »Vem in skrbi me, da je res ne boš. Da je ne bo nihče od nas.« »Saj vas je dovolj, nekdo jo bo že videl. Jaz ne bi toliko skrbela.« Tako lepa je bila, ko je zaprla oči. Včasih bi raje gledal njo kot čakal na ptico. A tudi ptico bi rad videl, sicer ne bi toliko gledal. Eloise mu je podala slamico in on jo je z enim klikom pritrdil. »Danes grem z Ramonom....« »Vedno greš z njim. Jaz bom šla morda s kom iz C19, da se pogovorimo o oglasu. Joj saj res, pozabila sem ti povedati, prešla sem 20. stopnjo. To moraš poizkusiti.« »Saj se ne mudi, bova jutri...« je Elon hitro zaključil, preden se je priklopil v svoj oglas, kjer ga je Ramon že zagotovo čakal.

»Hej Ramon, si pripravljen?« »Kako da ne!« in že sta drvela. Ramonu so njuna srečanja veliko pomenila. Vedno se je priklopil točno in pričakal Elona z načrtom, kako se bosta nocoj zabavala. Izbirala sta med Ježo slonov skozi Indijske gozdove in Ustreli lisjaka. Odločila sta se za slednje saj sta sedaj že vedela, kje dobiti naslednji namig. Izbrala sta orožje, si ga naložila vsak v svojo knjižnico. Skrbno sta izbrala dodatke, ki bodo v oglasu namenjeni obema. Pogovorila sta se o strategiji s katero bosta napredovala in odločila, da lisjaka ustrelji Ramon. Do naslednje stopnje v oglasu mu je manjkalo samo še lisjak in potem bosta z Elonom lahko oba pričela z oglasom: »Kje je ptica«, ki je že dolgo visel na oglasni platformi.

Eloise je razmišljala, kaj si bo v novemu oglasu izbrala danes. Plastionov pisk jo je opomnil, da je čas za priklop na virtualno obveznost.

Hijacinta je uživala, ko je pregledovala oglas. Vse je šlo po načrtih. Oglas je bil popoln uspeh in igralci so mu sledili hitreje, kot si je upala napovedovati. Eloise je pridno novačila in Hijacinta ji je to dobro plačala. »Moram se pogovoriti z njo, Ramon.« »Bova jutri o tem, zdaj sem dogovorjen z Elonom.« »Kako, da on še ni odprl oglasa?« »Kako naj jaz to vem?« »Vprašaj ga, presneto, če že tičita skupaj.« »Zakaj sama ne vprašaš Eloise? Vidve se srečujeta tu. Če ga jaz pritisnem, se bo odklopil,« je odgovarjal Ramon in priklopljal svojo cevko. »Tudi ti nisi prišel še niti do desete strani!!!« je kričala Eloise, a on je ni več slišal, čeprav je ležal zraven nje. Njegov avatar je že čakal Elonovega, da poskusita ujeti lisjaka. Hijacinta je dobro vedela, da je zaman vpiti na človeka, ki te ne sliši. Bo že jutri izvedela. Ko se srečata lahko pritisne nanj.

Elon si ni želel, da Eloise izgublja čas z novim oglasom. Ni maral novih stvari, ta zadnji oglas se mu je zdel sumljiv. Preveč je obljubljal, prazne marnje. Želel si je le svoje rutine in miru, da bi uzrl ptico in da bi vedno imel svojo Eloise in da bi njen edinstven vonj vedno napolnjeval njegovo bližino. Ker jo je ljubil se je naučil poslušati vse, o čemer mu je pripovedovala, čeprav je velikokrat pripovedovala tudi o oglasih, ki jih sam ni maral. »Zakaj nočeš poskusiti, dragi?« »Zakaj bi moral? Izbrani oglasi so mi všeč, ne potrebujem novega.« Nasmehnila se je in ga pogledala naravnost v oči: »Sploh ne veš, o čem govoriš. Pa tako težko razložim. Daj, kaj ko bi poizkusil? Pomagam ti, vse ti bom razložila, res ni težko.« »Če že moraš,« je bolj iz vljudnosti pokimal, v resnici ga ni zanimalo. »Kar imava z

Ramonom, mi prinese dovolj zabave. Skoraj sva že ujela lisjaka. Mislim, da nama tokrat res lahko uspe.« Eloise je ohranila dobro voljo in se ni dala motiti. »Kako boš pa spoznal koga novega, če se držiš vedno enih in istih?« »Meni si dovolj ti,« se je skušal nasmehni nazaj. Ona pa je že odpirala najnovejši oglas na Elonovem plastionu.

Skupaj sta sledila navodilom: Elon se je na smrt dolgočasil, Eloise pa je bila vstrajna: »Tule pritisni prst, zdaj pa poglej naravnost tu notri. Cevka gre semle, kot ponavadi.« Najprej je moral potrditi svojo identiteto, številka plastiona pa je bila vnešena avtomatsko. Ko je naprava preverila še ustreznost njegovega glasu, ga je avtomatski zvok opomnil, da lahko s postopkom nadaljuje kasneje, saj ga zdaj čakajo dnevne obveznosti. »Žal mi je draga,« si je oddahnil in že izginil skozi hodnik. Zadnje čase se mu je zdelo, da nekaj s hodnikom ni v redu, kajti, ko je izstopil iz njega je plastion piskal veliko zamudo, čeprav je bil odšel od doma pravočasno.

Danes je moral odpreti ventila 3489G in SDF34, ter zapreti loputo na 918. oddelku trakta RE34/6j. Vse je vestno zakodiral, večkrat preveril zaporedje gesel. Kot vedno brezhibno je oddal poročilo poročniku. »Morda bi res lahko nocoj počel kaj drugega?« si je rekel, ko je vtikal v plastion svojo dnevno rutino. »Morda bi si moral drzniti malo več, da ujameva lisjaka. Brez njega ne bova nikoli prišla do oglasa s ptico.« Takrat mu je v glavo šinila ideja. Tako veličastna, da je kar težko dihal. »Eloise, Eloise!« je klical še preden se je hodnik do konca odprl, a Eloise je bila že priklopljena na cevko za hranjenje. »Presneto, moral bom pohiteti z večerjo.« Medtem, ko si je priklapljal cevko, ji je cmoknil na lice poljub in se udobno namestil, že dolgo ni bil nad ničemer tako navdušen in komaj je čakal, da svoj načrt razloži Eloise, ki se je hranila zraven njega.

»Pripravila sem ti stol, dragi. Ptice sem gledala namesto tebe.« »Si videla kakšno?« »Še nikoli.« Udobno sta se namestila in on je zrl skozi okno. »Poslušaj, Eloise. Odločil sem se. Imela si prav, moral bi poizkusiti kaj novega.« »Resno, bova odprla oglas?« »Ah, ne to! Poslušaj: danes se ne bom dobil z Ramonom!« »Kako to misliš?« je radovedno pokukala proti možu, ki je nepremično strmel skozi okno. »Vedno se dobita.« Elon se ni obrnil, zrl je za pticami in nadaljeval: »Ne bom šel. Iskal bom druge.« »Koga druge?« je bila bolj nestrpna kot običajno. »Misliš zaradi oglasa?« Obrnil se je k njej: »Ne govorim ti o oglasu, draga moja. Ne poslušaj me!« »Oprosti, nisem te hotela prekinjati, le toliko vprašanj imam v glavi...« Elon je globoko zajel sapo in rekel: »Saj so tudi drugi opazovalci tam zunaj. Saj mi ni treba izbrati Ramona, mar ne?« »Seveda ne, ljubček, a kaj bo z lisjakom?« »Če ga ne morem ujeti sam, bom našel tiste, ki jim je že uspelo. Pa naj mi oni povedo o ptici.«

Ramon je zaman čakal. Elonov plastion je bil nedosegljiv, on pa se je znašel sam v oglasu. Prvič je opazil, da so tu tudi drugi igralci. Kamorkoli je pogledal, vsepovsod igralci, neznanih obrazov. Vsi avatarji so bili nenaravnih barv, z več očesi ali rokami, rogovi na glavah, pa tudi angelom podobna bitja. Ramon si je bil izbral človeško podobo, ko se je prvič priklopil.. Takrat še niso bili na voljo barvni in drugi dodatki. Na postavitveni platformi ni bil že tako dolgo, da je bil nanjo čisto pozabil. Začudeno je opazoval raznolikost igralcev, ki so se predstavljali na platformi, z domišljijo, ki je sam ni premogel. Bil je tako veličastno, da je zmož le prestrašeno zapreti oči in čakati, da se cevka iztakne. Ko je bilo priklopa konec je skušal z razumom osvetliti svoje novo spoznanje. Moral bo pojasniti Hijacinti, kaj se mu je pripetilo. Prepričan je bil, da jo bo zanimalo, a ona se mu je odkrito posmehovala. »Ti si prav neumen, kaj si mislil, da sta z Elonom edina na svetu?« »Seveda nisem, prekleto, a da nas je toliko se mi ni niti sanjalo. Si ti vedela, ali kaj?« »Kaj res ne razumeš, da sem zato hotela svoj oglas. Razmisli malo! Tako je že od vedno, kako da ne vidiš, kar imaš pred nosom. Tako ne boš nikoli uspel, to sem ti že neštetokrat rekla.« Ramon je bil brez besed. Prvič v življenju je pomislil na vso to množico ljudi. Mislil je, da je na svetu manj ljudi, kajti njegov svet je bil do danes čisto majhen. Njegov plastion ni nikoli piskal da bi ga priganjal, kajti bil je dosleden možak. Priklopil

se je pred opozorilom, vedno je točno ob uri čakal Elona, da se priklopi tudi on. Vedno sta se dogovarjala kakšno strategijo bosta imela tokrat in igrala sta po pravilih. Tudi z ostalimi tremi igralci ni nikoli imel težav in nikoli se ni družil z več kot enim igralcem naenkrat. Bil je jezen, da ni na to niti pomislil in se zgražal nad svojo nevednostjo. Če bi bil pomislil, bi z Elonom zagotovo že ujela presnetega lisjaka. A njegova žena je očitno vedela nekaj več od njega. »Da me ima zdaj že za neumnega!« se je jezil in se odločil, da ji bo že pokazal, da nima prav. Odločil se je: »Najdem nekoga, ki je lisjaka že ujel!«

Elon je odprl veliki zaslon oglasa. Med mnogimi okni je kliknil na naključnega. Poskrbel je, da je bil na drugi strani moški, kajti on je zagotovo opazovalec ptic in ga vprašal kar naravnost: »Si videl kakšno?« Moški se je za hip zmedel, potem pa rekel: »Nisem.« »Oprosti, ime mi je Elon. Iščem nekoga, ki jo je videl.« »Jo je kdo videl?« je takoj zanimalo možaka. »Upal sem, da mi boš povedal ti,« je zavzdihnil Elon. Vseeno se mu je uspelo nasmehnuti in se zahvaliti. »Če kdaj srečaš koga, ki jo je videl, mi sporoči.« »A, da kar vprašam?« je bil začuden moški, kot bi ne mogel verjeti vprašanju, ki ga je ravnokar izustil. Elon se je zdaj že široko smejal: »Mar ni preprosto? Oprosti, če sem te zmedel, grem iskat koga, ki jo je videl. Ti pa kar vprašaj...« in že se je izklopil.

Eloise je urno hitela na javno koristno opravilo. Bila je že na 92. stopnji oglasa in za preskok naprej je potrebovala tri nove igralce. Elon še ni opravil niti vpisa do konca, Hijacinta pa jo venomer sprašuje. Kljub predpisani distanci se je zdelo, da sploh ne sedita dovolj narazen. In nobena se ni počutila najbolje. Obe sta skušali izgledati lepše kot kadarkoli in odigrati srečanje, ki jima ga je bil izbral plastion. »Saj potrebuješ samo dva. Pa moža prisili. Saj se vidita vsak dan,« je bila vztrajna Hijacinta. »Nekaj čudnega se dogaja z njim, veš?« Ženska je našpičila ušesa in se celo malce nagnila naprej: »Kako to misliš, čudnega?« Eloise je dobila občutek, da se Hijacinta nekoliko preveč zanima za zadnjih nekaj besed, zato je rekla samo: »Smeji se.« »Kako to misliš, smeji?« Eloise ni vedla, kaj naj reče. Elon je bil najbolj godrnjav človek, kar jih je poznala, zdaj pa se venomer smeji, ni vedela kaj naj si misli o tem. Plastion je zaklical po obveznostih in odrešil Eloise zadrege.

Hijacinta je prišla domov in hitela iskati Ramona. Našla ga je nepremičnega v fotelju, čeprav sploh ni bil priklopljen: »Kaj ti je, človek, se nisi premaknil cel dan?« Plastion je piskal kot ponorel. Vzela je njegovo cevko in jo priklopila, da bi utišala piske. »Se bova že pomenila, ko bo najin čas,« je govorila odklopljenemu Ramonu. Ta se ni več redno priklapljal, a spraševati zakaj si ni upala. Niti ni nabiral zvezdic ali iskal poti iz labirintov, še lisjaka ni več omenjal. Igre v oglasih ga niso več zanimale, a Hijacinta ni vedela zakaj. Odkar je odkril množico igralcev se je bil čisto spremenil. Opazoval jih je od daleč, poguma, da bi koga vprašal, pa ni uspel zbrati dovolj. Opazoval je in čakal, če se morda vrne Elon, ta mu bo zagotovo znal svetovati.

Odklopa še ni bilo dobro konec, ko je Hijacinta že pričela z vprašanji. »Povej mi, zakaj bi se Elon smejal?« »Smejal? Kdo se bo smejal?« je Ramon zmedeno rekel bolj sam zase. »Bolje me poslušaj, sprašujem te zakaj se Elon smeji?« je bila nestrpna in Ramon se je skušal sestaviti v realnost in izluščiti za kaj se gre. »Srečala sem se z Eloise in rekla je, da se Elon smeje. Kaj je mislila s tem?« »Kako naj bi jaz to vedel?« »Saj se srečujeta mar, ne?« »Saj sem ti skušal pojasniti, da ga ni bilo. Že nekaj dni ga ni.« »Kaj potem počneš? Če njega ni? Zakaj ga ne poiščeš?« »To je tisto, kat ti skušam pojasniti. Ne vem kaj naj počnem, ko njega ni. In ne vem, kje naj ga iščem!« Zamislila se je in polglasno rekla: »Nekje že mora biti, in mora biti tudi način, da pridem, pardon, prideš do njega.« Ugriznila se je v jezik in pomislila: »Pa četudi moram zato ukaniti plastion.«

Tudi tokrat je Elon kliknil v neznano. Čez obraz mu je sijal nasmeh, ki ni bil zaigran. Smejalo se mu je srce, ko je obiskoval naključne opazovalce, moške, ki so iskali ptico in kar naravnost spraševal. Nihče

je ni videl, a Elon je vztrajno prosil naj sprašujejo tudi oni. Verjel je, da je nekje nekdo, ki jo je moral videti. In igralci so postavljali vprašanje, ki se je kot kuga širilo iz oglasa na oglas. Namesto, da bi igrali so obiskovali drug drugega in se preganjali po oglasih ter spraševali o ptici in iskali tistega, ki jo je videl.

Eloise ni bila navdušena. Elon še vedno ni odprl novega oglasa in zdaj zaradi tega sama ne more na višjo stopnjo. Ta je namreč zahtevala, da so vključeni vsi njeni družinski člani. Manjkal je samo še on, ki pa se je raje ukvarjal z neznanci in iskal ptico, ki je nihče ni videl. Pojasnila mu bo, da je to zanjo pomembno in če zanjo tega ne bo pripravljen storiti, mu bo rekla, da je sploh ne ljubi. Tako je razmišljala in tudi spretno odigrala prizor, da bi ji mož le ustregel. Elon si ni vzel časa zanjo in ni kaj dosti razmišljal: »Moram iskati ptico, draga, saj razumeš?« Nasmehnil se je ob zvoku plastiona in se priklopil. »Morda lahko malce zreš skozi okno, medtem, ko me ne bo?« Zadnje čase ptice sam ni več čakal ob oknu, odločil se je, da jo najde.

»Zdravo Ramon. Si kar sam?« je pozdravil Elon, vesel je bil, da ga je našel tu. Ramon je še vedno vsak dan, ob dogovorjeni uri čakal, če se bo Elon morda vrnil. Morda mu bo pomagal izbrati, koga naj povpraša o lisjaku. Tudi Hijacinta je vztrajno zahtevala odgovore na vprašanja o njem, a Ramon ni pravzaprav vedel ničesar o dogodivščinah svojega prijatelja Elona. Čeprav se mu je zdelo, da ga žena preveč sprašuje o soigralcu, je bil odločen, da iz Elona izvleče vse, o njegovem odhodu in smehu, o katerem je govorila žena. »Čakal sem te, prekleti norec! Samega si me pustil, pa nič rekel! Kod si hodil? Slišim, da si se začel smejati! Govori človek!« »Poslušaj Ramon, oprosti, nič takega ni. Samo ptico iščem in srečen sem.« »Saj si ptico iskal že prej, kaj je zdaj drugače?« Zdaj je ne iščem na oknu, iščem jo okrog.« »Kako to misliš okrog?« je bil začuden Ramon. Elon mu je razložil o svojem početju in da se veseli dneva, ko sreča nekoga, ki mu pove, kakšna je ptica. »Zakaj bi preganjala lisjaka, če lahko najdeva nekoga, ki je že izvedel, kje je ptica?« Ramon je prikimal: »Res dolgo je že nismo videli. Veš kaj? Ne bom več tule čakal nate. Pomagal ti bom najti ptico. Doslej nisem zbral poguma niti da bi vprašal, če je kdo ujel lisjaka. Povej mi, kako sprašuješ?«

Hijacinti ni bilo niti najmanj všeč, kar se je dogajalo z Ramonom. Njen mož je imel na obrazu nasmeh, ki ga ni poznala. Več kot to, že nekaj časa ni odprl njenega oglasa. Morda bo morala prirediti njegov kodirni načrt, če ga ne bo mogla prisiliti, da sledi navodilom. Ta oglas je res najboljša ideja, kar jih je kdaj imela. Število igralcev se je iz dneva v dan povečevalo in že davno je presegla polovico vseh igralcev, ki so bili na voljo za sodelovanje v njenem oglasu. Žrlo jo je tudi to, da se Eloisin mož ne premakne z druge stopnje. Bo mogla tudi zanj spreminjati algoritemske kode? Nekako mora izvedeti, kaj se z njim dogaja? Bala se ga je, čutila je, da je nevaren, da ve nekaj, česar ona ne.

Hodniki so bili zaklenjeni vsakič, ko je skušala prekršiti protokol, kajti plastion ni dovolil izjem. Še Eloise je opazila, da hodniki ne delujejo kot bi morali. Ko je iskala kodirne poti in gesla za svoj oglas, je morala ničkolikokrat spremeninjati algoritme, da so jo hodniki pripeljali do oseb, s katerimi je imela pomembne ugledno oddaljene stike. Elonovo ime je že dolgo poznala. Ko je kreirala poti svojemu oglasu, je večkrat naletela nanj. A do njegovega algoritma ji ni nikoli uspelo priti. Skodirala je hodnike in pričela z družbeno obveznostjo preko plastiona z Eloise. A ta presneta ženska ni nikoli ničesar do konca povedala. Vseeno je bila zadovoljna, saj je bila Elonova žena odlična promotorka novega oglasa in je zelo natančno spoštovala protokole predpisane distance. Hijacinta ni bila neumna, dobro je izkoristila prirejeni socialni stik. Velikokrat v preteklosti se je uspela dokopati do nekaterih kodirnih ključev, ki jih je potrebovala za uresničitev svojega cilja. Zakaj bi Elon bil izjema? Jezilo jo je.

Eloise je bila žalostna in Elon sploh ni opazil. Zadnje čase ni opazil ničesar. Skušala se mu je približati in ga spodbujati k oglasu, a on je ni slišal. Prvič se je počutila zavrnjeno in ni vedela kaj naj stori. Srečevala se je zadnje čase samo še s Hijacinto, ta pa je s svojo prijaznostjo iz Eloise izvlekla prav vse. »Ptico da išče, kakšen nesmisel je to, Eloise?« »Saj ti pravim, da sem ga skušala odvrniti, pa kot, da me ni. Ne vem kaj naj storim? Ne morem preko 203 stopnje novega oglasa, ker on ne sodeluje. Pa tako si želim, da bi si lahko kupila enega starih oglasov na stopnji 204. Si res želim preveč?« Hijacinta je v vsemu videla priložnost in pričela nagovarjati obupano ženo, naj si poišče drugega moža, saj jih je bilo v novem oglasu precej na izbiro. Če se zaradi tega Elonu spremeni logaritem, bo morda lažje prišla do njega. Morda mu lahko celo uredi, da dobi ženo, ki jo bo lično sama izbrala. Hijacinta se je počutila na vrhu sveta. »Ptico išče torej,« se je zamislila, ko je Eloise odšla. Domisliti se bo morala nečesa, preden se preveč razve. V njenem oglasu se je bila pojavila ptica na samem začetku in bila je edina napaka v njenem oglasu. Sama jo je bila opazila takoj, ko se je pojavila in do sedaj je naredila vse, da bi ptice ne opazil še kdo. Uspela jo je prestaviti v visoke stopnje oglasa, a bila je malenkost prepozna. Nekaj igralcev jo je že opazilo, a na srečo se nihče ni podal na lov nanjo. Hijacinta ni vedela, od kod je ptica prišla. Algoritmi in kode so kazali, da je oglas sam ustvaril ptico, čeprav je bila prepričana, da je storila vse, da se kaj takega ne bi zgodilo. Zdaj je bila mirnejša. Sproti si je izmišljala nova in nova pravila za igralce, ki so hlatali za njenimi navodili. Brez navodil se niso premaknili nikamor in ona jih je z radostjo zasuvla z novimi in novimi. Sem ter tja je kdo povprašal po ptici in vsakič jo je Hijacinta uspešno prestavila v višjo stopnjo oglasa. Algoritem je postavila tako, da so kode same prestavilo ptico dlje, vsakič ,ko je kdo povprašal po njej. Potem se je domislila: »Naredila bom novo platformo!«

Eloise ni bilo všeč Hiacintino namigovanje, Elona je vendarle ljubila. Ga bo že pregovorila, da ji ustreže. Zadnje čase je v njunem skupnem času govoril samo še o ptici. Zadnje dneve je celo sanjaril o tem, kako jo bo nekega dne nemara celo našel. »Čisto blizu sem, ti povem!« ji je zatrdil, ko sta se nazadnje videla. Bila je mnenja, da se to ne bo dobro končalo, a samozavestna, da bo našla način, da se mu znova približa.

Ramon je naletel na razburjeno Hiacinto, ki se je ravnokar priklapljala na cevko, skozi katero bo zaužila zajtrk. »Našel bom ptico, veš?« Pogledala ga je z izbuljenimi očmi, presenetil jo je tako, da je komaj skrila nenadzorovan izraz na obrazu. Naredila se je nevedno: »O kakšni ptici govoriš?« Zdaj je vedela, da bo morala ukrepati hitreje. »Me res nikoli ne poslušáš? V starih oglasih že dolgo iščemo nekoga, ki bi videl ptico. Iščemo tudi v najstarejših oglasih! Z Elonom bova danes odšla v enega pozabljenega, ki so ga včeraj našli neki opazovalci ptic.« Hijacinta je bila besna. Ni ji uspelo prelisičiti plastiona in stiki z Elonom ji niso bili omogočeni. Plastion je vztrajnobzavračal distančne stike med neporočenimi nasprotnega spola. Primerno razdaljo si lahko držal samo z določenimi osebami enakega spola, s katerimi si se srečeval zaradi družbenih obveznosti in algoritmi so poskrbeli, da med moškimi in ženskami takih stikov ni bilo. Veljalo je prepričanje, da bi se pri takih stikih ne zmogli držati socialne distance. Opazovalci ptic, moški, so si drznili svoje naloge z dovoljenjem plastionov preimenovati v iskalce! Namesto, da bi sledili njenemu novemu oglasu iščejo ptico, ki je nikoli nihče ni videl. Ona, vsemogočna, pa ni mogla prelisičiti gesel plastiona. Bila je besna. In mož, ki si ga je skrbno izbrala, da bi prišla do Elona, je sedaj skupaj z njim lovil nekakšne ptice! Zavzela je položaj telesa, ki je izkazoval nadrejenost, ga pogledala s pogledom, ki je nakazoval ukaz in siknila v moža: »Veš kaj, nikoli ne boste našli kar iščete, samo čas izgubljate in nič drugega!« je zaključila, v glavi pa že snovala svoj briljantni načrt.

Eloise je dobro napredovala v oglasu. Pridobila je vse, kar si je želela in celo Elona spravila do ustrezne stopnje, da je sama lahko napredovala. Hijacinta je bila nekoliko manj groba do nje, zdaj ko je bil na njen oglas prijavljen že skoraj vsak možen igralec. Le nekaj posameznikov je raje iskalo

ptico, a bilo jih je tako malo, da ni bilo več pomembno. Posel med ženskama se je počasi bližal koncu in Eloise je že razmišljala o tem, s kom bo plastion izbral njeno naslednjo družbeno koristno obveznost. Vesela je bila, da ji ne bo več treba srečevati Hijacinte, ob njej jo je spreletaval srh. Vse do konca se je trudila, da bi njen izraz, nasmeh in mimika telesa ostali popolni, kot zahteva protokol. Nikoli ni prekršila socialne distance, saj si je preveč želela občasnih distanciranih stikov z pravimi ljudmi. Nikoli ne bi dovolila, da zaradi napake v stikih izgubi pravico do njih. Virtualni stiki v oglasih so morda zadoščali ostalim, Eloise pa je potrebovala več. Zato je navsezadnje pristala, da postane Elonova žena.

»Razmišljala sem, da bi šla s tabo. Kaj praviš?« ga je previdno vprašala. »Z mano? Nikoli nisva šla skupaj?« »Zakaj le?« »Kaj le bi lahko tam počela skupaj?« »Ne vem, šla bi s tabo. Zakaj pa ne bi enkrat poskusila skupaj? Utrujena sem od novega oglasa, posla je skoraj konec. Rada bi si malo oddahnila. Zakaj pa ne bi bilo enkrat malo drugače?« Elon se je globoko zamislil. Nekaj časa je bolščal v tla, potem pa se je pričel smejeti: »Velja! Bova skupaj iskala ptico?« »Pa bova. Kako pa bom vedela kakšna je, nikoli je nisem videla?« Elon jo je prijel za roko, ji pogledal v oči in ji rekel: »Pravijo, da je najlepša stvar, kar si jo lahko zamisliš. Da je neverjetnih barv in da jo nese po zraku samo od sebe. Njeni zvoki so taki, da te začarajo in potem ne moreš več brez njih. Ne znam ti povedati kakšni so, a ne želim si drugega, kot jih doživeti. Pravijo, da bi ptico prepoznal vsak, takoj, ko bi jo zagledal.« »Potem jo bova iskala in našla skupaj,« mu je šepnila v uho, preden sta se priklopila na skupni oglas.

Hijacinta je pridno delala, tako kot vedno, ko se je odločila doseči nekaj novega. V novi oglas je skušala uvesti čim več novosti in igralcem pričela namigovati, da se pripravlja nekaj velikega, kar bo razkrita takoj, ko bodo oglasu sledili prav vsi igralci sveta. Vsi so najprej nestrpnost čakali potem pa pričeli z lovom na tiste, ki se še niso priklopili. Večina je iskala peščico in jih silila v aktivacijo oglasa in Hijacinti je tako brez posebnega truda uspelo doseči popoln uspeh. Na dan, ko je razglasila vključenost vseh igralcev je odprla novo platformo v oglasu. Na sredi oglasa se je nenadoma pojavil lep bleščeč gumb. Na njem je z velikimi črkami pisalo: TUKAJ JE! KOMAJ SMO JO ČAKALI! S še večjimi črkami je pislo: PRIKLOPITE SE! NIKAR NE ZAMUDITE! Spodaj je pisalo še nekaj malega, česar ni videl nihče več. S pritiskom na gumb so igralci drug za drugim vstopali na svežo platformo, ki so jo tako dolgo čakali. Eden za drugim so, brez izjeme vsi, popadli novotarijo, ki jim jo je brezplačno ponudila lastnica oglasa. Ko je zadnji igralec pritisnil na ponujeni novi gumb, je stara platforma izginila in z njo ptica, ki je prišla od neznano kje. Na Hijacintinem obrazu je sijal izbrani odziv zadovoljstva. Tako dobro ni izgledala še nikoli.

Le Elon, Eloise in Ramon so še vedno iskali ptico, ki je že dolgo nihče ni videl. V hranilnici je plastion piskal kot podivjan in Elon se je odzval. Ramon je vznemirjen pripovedoval, da se Hijacinta zjutraj ni odklopila z oglasa. »To ni mogoče, saj se samo od sebe odklopi,« je zaskrbelo Eloise. »To vama razlagam: ni se odklopilo! Pa sem šel v oglas in jo vprašal kaj se dogaja. In zdej noče ven. Pomislita, smeji se in noče ven! Pravi, da zaman iščemo ptico in se smeji. Pravi tudi, da ne bo nihče več prišel ven, ker vsi raje iščejo ptico.«

Elon je debelo pogledal: »Praviš, da je ptica tam, v njenem oglasu?« Ramon je samo skomignil z rameni: »Najbrž že, v drugih oglasih je nismo našli.« Elon se je zakrohotal sam pri sebi: »Kaj sem res tako neumen, da sem sledil ptici tam, kjer je ni? In ti draga Eloise, si me ves čas vabila naj jo iščem v oglasu. Kako sem bil lahko tako neumen, da te nisem poslušal?« »Gremo tja iskat ptico?« se je navdušila Eloise. »Gremo,« sta se navdušila moška.

Priklopili so se na novi oglas. Ptice ni bilo nikoder, je pa oglas je obljubljal, da prideš do nje, ko se prebiješ čez vse strani oglasa. Ramon in Eloise sta se odločila, da jo najdeta v oglasu in pričela sta ubirati dobre in dovršene strategije, da bi izpolnila vse naloge, ki bi ju lahko pripeljale bližje ptici. Nihče od njiju ni več slišal plastionov, ki so ju glasno opozarjali na njune družbeno koristne obveznosti. Plastioni so opozarjali na čas za spanje, čas za priklop cevke za hrano in čas za virtualno udejstvovanje v oglasih. Opozarjali so tudi na odpiranje in zapiranje loput, na privijanje ventilov in pritiskanje na gumb. Elon je iskal po svoje. Od igralca do igralca je spraševal o ptici in kmalu ugotovil, da nihče več ne zna odgovoriti na njegovo vprašanje: »Si videl ptico?« Namesto odgovorov je bil deležen začudenih pogledov, nekdo mu je celo očital, da moti njegov oglas. Resnica je bila grozljiva: opazovalcev ni bilo več in iskalci so pozabili iskati. Spoznanje je Elonu vlivalo dodatno energijo, kajti že davno se je bil odločil, da bo prišel stvari do dna. Ko se je bil izklopil, je zaman čakal, da se zbudi tudi njegova Eloise.

Hijacinta se je smejala še naprej in kraljevala v oblaku svojega oglasa, s katerim je cel svet postal njen. Družbeno koristne obveznosti so se ji zdele nesmiselne in uspelo ji je prelisiti vse igralce in vse plastione hkrati. Razen treh. Ramonov je bil nedosegljiv in ni se ji dalo iskati ubogega norca. Delovala sta tudi Elonov in Eluisin. Elon je skrbel za oba. Ostali plastioni igralcev so piskali in utripali zaman, nikogar ni bilo, ki bi jih slišali. Nikogar ni bilo, ki bi pritiskal gumbe ali igral socialno distanco, medtem, ko opravlja družbeno koristno obveznost. Hijacinta je prelisila vse. Zdaj je bil čas za zmago vseh zmag. Nova platforma je bila zasnovana tako dobro, da igralcem ni bilo niti na misel, da so za vedno obtičali v Hijacintinem virtualnem oglasu. Tako, kot si je bila zamislila. Vedela je tudi, da bo Elon slej ko prej prišel k njej sam. Tako je zasnovala algoritem.

Elon je res nekega dne sam prišel do nje. Dokopal se je že do vsakega igralca, sedaj je bila na vrsti le še ona. Zaprisegel je, da jo bo našel in nekega dne mu je uspelo sestaviti kodirno geslo, ki je odprlo hodnik med njima. »Kdo si Elon?« ga je vprašala s perfektnim poudarkom na njegovo ime. Elegantno se je distancirala na primerno razdaljo, in roke so se ustavile v ravno pravem položaju. »Odlična igralka ste,« ji je Elon namenil poklon. Drugačno si jo je bil predstavljal. »Hvala, ker opazite, je zamahnila z roko in jo vrnila v prejšnji položaj. »Ptico iščem.« »Zakaj si prišel k meni? Ženske ne poznamo ptic.« »Ramon mi je rekel, da si govorila o njej, da je v novem oglasu. A je nisem našel, pa sem preiskal vse.« Hijacinta se je zasmejala in rekla samo: »Zamujeno, stari mož. Ptica je bila na stari platformi, te pa ni več.« »Kako to misliš, ni več? Saj si jo vendar obljubila. Na platformi!« »Res si trapast, ko je bila tam te ni zanimala, zdaj ko je ni več, pa me čudno gledaš? Ptica se je sama ponujala v novem oglasu. Bila je edina igra brez vložka in brez dobička, pa je nihče ni iskal. Iskali ste jo zunaj, kjer že desetletja ni bilo nobene. Namesto, da bi jo iskali v novem oglasu, ste raje izbrali nesmiselne igre in izpolnjevanje nepomembnih nalog, sledenje navodilom do potankosti. Vse za dostop do drugih oglasov. Vsi igralci so čakali, da pripravim novo platformo, in brez pomisleka so se priklopili nanjo. Edino tako sem se znebila preklete ptice. Sploh ne vem, od kje se je vzela.« Elon ni mogel verjeti svojim ušesom. Počutil se je ogoljufanega. Ni zmozel niti besed, da bi se vljudno poslovil. Hodnika ni znal zapreti za seboj, niti se ni preveč trudil. Skrušeno je sedel poleg priklopljene Eloise in razmišljal o izgubljeni ptici, ki je nikoli ne bo videl.

Hijacinta je bila zadovoljna. Vsi igralci so bili pod kontrolo in vse je bilo kot si je želela. Elon ji ni bil več nevaren, vse odkar je prepozno pričel sodelovati v novem oglasu. Ko je vstopil je nova platforma že delovala in se sploh ni zavedal, da je bila kdaj drugačna.

Ramon je nekaj časa spraševal po ptici. Z Eloise sta si razdelila naloge in se ločila. Iskal je po načrtu. Sem ter tja kdaj se je še spomnil in vprašal. Da se dogaja nekaj čudnega mu je postalo jasno, ko ga je, še preden je odprl usta, eden od možakov iz oglasa zgrabil za vrat in kričal nanj, da ga je zmotil v

sledenju oglasu. Ramon se je zdrznil: »Ujela me je v prekleti oglas!« Spomnil se je na vprašanja in ni prenehal spraševati o ptici, dokler se mu ni uspelo iztrgati se lepljive platforme. Zraven njega je priklopljena ležala Hijacinta, na njenem obrazu je bil zamrznjen nasmeh. Razbil je svoj plastion in se še zadnjič priklopil. Zbežal je v stari oglas, kjer je zdaj našel mir pred Hijacinto in njenim novim oglasom, s katerim je ustavila svet. Tja se ne bo vrnil nikoli več. Raje sam do smrti lovi prekletega namišljenega lisjaka.

Elon je zrl v prelepo ženo, ki je plavala nekje v oglasu, ker je pozabila na ptico. On pa je ne more pozabiti in zato ne more ostati priklopljen. Zdaj ve, da je ptica izgubljena, poti nazaj ni več. Njegov plastion je še vedno javljal obveznosti, zato je Elon poskrbel, da ni piskal preveč. Skušal je opravljati vsakdanja družbeno koristna opravila, ki mu jih je podajal plastion, nekaj je vendarle moral početi. Skrbel je, da njegova ljuba ni zgrešila obrokov, sedaj je on priklopljal njene cevke. Včasih se je pridružil Ramonu in se igral z njim »lov na lisjaka«. Večino časa je sedel pred oknom in zrl v svojo lepo Eloise in sanjaril o izginuli ptici.

Hijacintin novi oglas mu ni dal miru in včasih se mu je zdelo, da se mu posmehuje skozi vezja in kode plastiona. Upiral se je želji, da bi odvihral skozi hodnik in kršil vsa pravila socialne distance, ter jo korenito izprašal. Eno vprašanje mu ni in ni dalo miru in na lepem ni več zdržal. Uspel se je ustaviti na predpisani distanci, varno daleč, čeprav ga je resno imelo da bi stopil bliže in si jo natančneje ogledal. Kar je zmogel vljudno je vprašal: »Katero platformo si jim ponudila!?!« Moral je vedeti, kako ji je uspelo prelisičiti svet. Kako ji je uspelo uničiti njegovo ptico?

Hijacinta se je zasukala v fotelju, da jo je videl z levega profila. Obrnila je obraz še rahlo proti njemu in privzdignila brado. Noge je prekrizala in jih nagnila postrani, roke so ji počivale v naročju. Narahlo je odprla popolna usta, okrog nje je pomirjujoče zadišalo. Z najbolj sladkim glasom, ki ga je premogel njen algoritem, je brezhibno zazvenela v odgovor razburjenemu možaku: »Izbrali so, kar so želeli, kar so čakali.« Pomislila je malo in se pričela krohotati, kot bi ne mogla verjeti v svojo lastno prevaro: »Bedaki so tako hiteli pritiskati, da se je kar kadilo. Če bi kdo prebral oglas do konca bi videli, kako se nova platforma imenuje!« »Kaj za hudiča si jim ponudila? Če mi ne poveš, prispežem, bom prišel tja čez in te zagrabil za vrat!« Ni mu verjela, da bi si drznil kršiti ultimativni red, zato je obdržala predpisano držo: »Sam si kriv, da ne veš! Pravočasno bi bil vstopil in prebral oglas!« Elon ni zdržal. Čisto nič mu ni bilo mar. Pognal se je skozi distančnik in jo zgrabil za vrat. Z rokama je stiskal perfektno žensko za njen perfektni vrat. Njen algoritem je računal možnosti kršitve distance in begal od kode do gesla in nazaj. Elon je kričal: »Mi boš povedala ali ne? Ne bom te izpustil!!!« Hijacinta je obdržala popolno držo, kot je zahteval protokol. »VIRUS! Virus, se je imenovala, ničesar nisem skrivala. Vse je pisalo. Vse je bilo pošteno!«

Elon je stekel po hodniku, da bi ubežal mehanskemu smehu Hijacintinega algoritma. Razbijal je kode in gesla, da je zrušil hodnik med njima. Zavaroval ga je z vsemi možnimi kodirnimi ključi, sprti si je izmišljeval nove. Potegnil je Ramona iz starega oglasa in poskrbel, za dodatne cevke, da Ramonu ni bilo treba odhajati k ženi, ki se je smejala s fotelja, priklopljena na svoj novi oglas. Hijacinta se je bila zavarovala in možka sta iskala način, da jo prej izklopita, skupaj z oglasom ki ga je skreirala. A še prej morata najti način, da rešita iz oglasa Elonovo ljubljeno ženo. Sam je ostajal z Eloise, medtem, ko se je nepremično ležala v svojem fotelu za hranjenje. Znotraj v oglasu pa jo je iskal Ramon.

Ko sta bila skupaj sta iskala po algoritmih ostanke stare platforme novega oglasa. Oba sta verjela, da lahko tam najdeta ptico in če jo najdeta, bo vse drugače. Ko je Ramon čisto slučajno naletel na Eloise, ga je le ta skoraj prijavila, da ji kvari oglas in zadnji trenutek ji je iztrgal plastion iz rok. Prisiljen jo je bil zvezati, roke in noge, saj je divjala kot nora in mu skušala iztrgati svoj plastion. Potem je kričala in

pljuvala, pa ji je bil zvezal še usta. Potem jo je pustil samo in se vrnil k Elonu. Ni vedel kaj naj naredi z njo, sedaj ko jo ima. Elon je opazil, da je telo njegove nepremične žene pričelo dregetati in razmišljal je, da bi ji iztaknil cevko. Takrat se je odklopil Ramon: »Našel sem jo! Ni me hotela poslušati, pa sem jo zvezal. Zdaj pa ne vem, kako naj jo spravim k sebi. Prav nič ji ni bilo všeč, da sem se oglasil mimo.« Elonu je zaigralo srce in tokrat je prvič preslišal svoj piskajoči plastion. Nekaj dni je brez prestanka zatopljen v misli, računal je in kodiral, pisal gesla, si izmišljeval kode in nove algoritme. Mora se dokopati do Eloisinega, Mora! Ramon je skrbel in priklapljal Eloisine cevke ter občasno preveril, če je še varno zvezana v Hijacintinem oglasu.

Dnevi so minevali in Elon je bil izčrpal svoje znanje. Algoritmi so ponujali možne rešitve, a ko jih je postavil v preizkušnjo so se izkazale za lažne. Ena za drugo so se rušile teorije in skorajda je bil obupal, da bo še kdaj govoril s svojo ženo. Ko se je zrušila zadnja teorija multikombinatornega izračunavanja je skrušeno sedel v svoj stol za opazovanje ptice: »Veš, Ramon, moral bom iti tja! V presneti oglas, da srečam svojo ženo! Ne znam je potegniti ven, vse sem poizkusil.« »Tako rad bi ti pomagal, prijatelj, a tudi sam ne vem kako.« »Boš pritikal cevko za hranjenje tudi meni, če se nekaj časa na vrnem?« Ramon je zaprisegel, da ga bo tudi iztaknil na silo, če ga tako prosi. Tako dolgo se že ni priklopil v oglase, da je bilo Elona pošteno strah. Raje bo umrl, kot da ostane takole priklopljen za vedno.

Eloise je bila besna. Takole zvezati jo in jo pustiti je bilo višek predrznosti. Kdo pa misli da je, tale čudak, da ji jo lahko takole privošči. »Kaj ima od tega?« se je spraševala in se poskušala iztrgati vezi. Hodnik je zabrnal in bila je prepričana da je vsiljivec, ki hodi preverjat, koliko si je zrahljala vezi. Pripravila se je, da ga bo besno pogledala in mu povedala svoje, če ji bo le dal priložnost govoriti. Skušala se je spomniti pravil družbenih stikov, morda pa je le naredila kaj narobe in se zato dogajajo vse te čudne stvari. Roke so bile postavljene prav, ramena tudi. Nog ni mogla premakniti, tako nerodno so bile zvezane. Obraz je prekril nasmeh in bila je pripravljena, da preliči obiskovalca, ki ga bo izpljunil hodnik.

Elon se je bil odločil: nič ne bo ovinkaril. Kar naravnost se ji bo zlagal, da ima ptico. »Da,« tako bo rekel, da jo je našel in da jo ima doma. Edino tako jo bo preličil, da se vrne nazaj k njemu. Ampak samo, če ne bo hotela zlepa. Eloise ni niti pomislila, da bi mu verjela: »Lažeš!« Samo da ji je odvezal usta je že vpila vanj, kakšen lažnivec da je. »Ves čas si si izmišljeval, da bi le ne šla v novi oglas. Kakšna ptica neki? Ne verjamem ti niti besede.« Skrbno ji je zavezal usta, da ni kričala za njim in se vrnil k speči podobi svoje ljubljene žene. Tako ni moglo iti naprej. Če noče priti k njemu, potem ni nobenega upanja več. Ramon se je hranil na fotelju, Elon pa je jokal ob odklopljeni ženi, ki je nemo ležala v naslonu, medtem ko je preostali del nje obtičal zvezan v oglasu iz katerega se ni želela odklopiti. Neverjetno se mu je zdelo, da ga je ljubila tako malo in je izbrala raje oglasa. »Prekleti dan, ko sem ti dovolil, da si naju zvalila noter.«

Najprej je iztaknil Ramonove cevke, potem je iztaknil Eloisine in svoje. Čakal je. Oba sta nepremično ležala, čeprav so bile cevke iztaknjene. Elon je bil prepričan, da se bosta zbudila, če ju na silo izklopi. Pa nič. »Prekleta, nič!« Besno je premetaval stole in brezupno preklinjal, kako neki je lahko mislil, da se bo po tem počutil bolje. »Prekleta, nič! Nič ne morem narediti! NIČ!« Od besa je razrezal vsa gesla in razstavil kode. Razstavil je hodnik do zadnjega atoma in izvlekel vsa vezja. »Še vedno nič!!!!« Bilo je brezupno. Ostal je čisto sam. Narobe je precenil, da se bo Ramon zbudil, če ga iztakne. Da se bo prebudila ljuba Eloise. »Temu bo treba narediti konec, ne morem biti več sam,« si je godel in hodil gor in dol po sobi. Sedel je na stol in se zazrl ven, kjer je včasih naivno čakal na ptico: »Vrgel se bom skozi to prekleta okno!« ga je prešinilo. Brez da bi razmišljal, je pograbil stol na katerem je sedel in ga vrgel skozi odprtino v zidu.

Zažvenketalo je in v prostor je udarila neznosna svetloba. Elon si je pritiskal roke na oči in se umikal v sosednji prostor. Svetlobe je bilo preveč. Skušal se je domisliti, kako bi lahko videl skozi snop svetlobe, ki je prihajal z druge strani okna. Doslej je bila tam samo pol siva tema v katero je bolščal dan za dnem, da bi uzrl ptico. Zaprl je vrata za seboj, svetlobe ni mogel prenesti. Bila je tako ostra, da ga je bolela glava, tudi če je imel oči zaprte.

Po malem je odpiral vrata in se privajal na bleščavo, ki je napolnjevala sosednji prostor. Tega so polnili glasovi, ki jih ni poznal in ti so prihajali z druge strani okna skupaj s svetlobo, ki ni dovoljevala, da bi videl skozi. Elon je razstavil skoraj vse algoritmične naprave okrog sebe, da bi našel komponento, skozi katero bi lahko pokukal v tisto, kar je prihajalo od tam, kjer je bilo nekoč okno za opazovanje ptic. Slednjič jo je le uspel sestaviti in upal je, da bo delovala kot si je bil zamislil. Naprava je bila črne barve in dovoljevala le drobnemu delčku svetlobe, da je pronicala skozenj. Skrbno si jo je pritrdil na oko in narahlo odprl vrata. Oko ga ni zbolelo, leča je delovala. Drugo oko je skrbno prekril s plastmi tekstila, da bi svetloba ne poškodovala vidnega živca, potem je na stežaj odrinil težka vrata in pogledal proti oknu. Z druge strani so prihajali glasovi, ki so mu bili novi in Elon se ni mogel upreti. Pokukal je ven. Zunaj je bil lepši kot kateri koli oglas. Vse je bilo zeleno, sem ter tja so se videle tudi druge barve in pisane zaplate so frfotale po zraku. Ena teh reči se je približala Elonu in izpustila iz sebe glas, ki ga je očaral. Z odprtimi usti je gledal v čudo vseh čudes, ki je držalo razprta krila in samodejno plavalo po zraku. Pritrjeno ni bilo na nobeno cevko in ni bilo videti, da bi imelo kakšen gumb. Zajadrlo je po zraku v krog nad Elonom in zopet klicalo s svojim čarobnim glasom. Elonu se usta še vedno niso zaprla od presenečenja, ko se mu je v glavo že kradla misel: »Kakšen bedak sem! Namesto, da bi šel kdaj ven, sem se preganjal po oglasih in iskal nekaj, kar ni nikoli bilo in nikoli ne bo. Ptica, le kdo si je to izmislil? In jaz bedak sem verjel, da jo lahko najdem!« Elon je zrl v čudo, ki je letalo in čarobno pelo, ko se je približalo oknu. »In jaz bedak, sem mislil, da je ptica resnična!?! Res dobro sem se pustil nalagati.«

I-Nat Espera Tree, 18. April 2020